

DIRECTIVA PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI 2002/92/CE

din 9 decembrie 2002

privind intermedierea de asigurări

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special art. 47 alin. (2) și art. 55,

având în vedere propunerea Comisiei¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social²,

în conformitate cu procedura prevăzută în art. 251 din Tratat³,

întrucât:

- (1) Intermediarii de asigurări și de reasigurări joacă un rol central în distribuirea produselor de asigurare și reasigurare în cadrul Comunității.
- (2) Un prim pas pentru a facilita exercitarea libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii pentru agenții și brokerii de asigurări a fost făcut prin Directiva Consiliului 77/92/CEE din 13 decembrie 1976 privind măsuri de facilitare a exercitării efective a libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii pentru activitățile de agenți și brokeri de asigurări (ex grupa 630 ISIC) și, în special, măsuri tranzitorii cu privire la acele activități⁴.
- (3) Directiva 77/92/CEE trebuia să își mențină aplicabilitatea până la intrarea în vigoare a dispozițiilor referitoare la coordonarea reglementărilor naționale privind accesul la activitățile de agent și broker de asigurări și exercitarea acestora.
- (4) Recomandarea Comisiei 92/48/CEE din 18 decembrie 1991 privind intermediarii de asigurări⁵ a fost urmată în mare măsură de statele membre și a contribuit la apropierea dispozițiilor naționale privind cerințele profesionale și înregistrarea intermediarilor de asigurări.
- (5) Cu toate acestea, există încă diferențe substanțiale între dispozițiile naționale care obstrucționează accesul la activitățile intermediarilor de asigurări și reasigurări și exercitarea acestor activități în piața internă. În consecință, este oportun să se înlocuiască Directiva 77/92/CEE cu o nouă directivă.

¹ JO C 29 E, 30.01.2001, p.245

² JO C 221, 07.08.2001, p.121.

³ Avizul Parlamentului European din 14 noiembrie 2001 (JO C 140 E, 13.06.2002, p.167), Poziția comună a Consiliului din 18 martie 2002 (JO C 145 E, 18.06.2002, p.1) și Decizia Parlamentului European din 13 iunie 2002 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Decizia Consiliului din 28 iunie 2002.

⁴ JO L 26, 31.01.1977, p.14. Directivă modificată ultima dată de Actul de aderare din 1994.

⁵ JO L 19, 28.01.1992, p.32.

- (6) Intermediarii de asigurări și reasigurări ar trebui să fie în măsură să se prevaleze de libertatea de stabilire și de libertatea de a presta servicii care sunt consfințite în Tratat.
- (7) Incapacitatea intermediarilor de asigurări de a își desfășura activitatea liber pe tot teritoriul Comunității este un obstacol în calea bunei funcționări a pieței unice în asigurări.
- (8) Coordonarea dispozițiilor naționale referitoare la cerințele profesionale și înregistrarea persoanelor care abordează și desfășoară activitatea de intermediere de asigurări poate așadar să contribuie atât la realizarea pieței unice pentru servicii financiare, cât și la o mai bună protecție a consumatorilor în acest domeniu.
- (9) Produsele de asigurări pot fi distribuite de diferite categorii de persoane sau instituții, cum ar fi agenți, brokeri și agenți de asigurări bancare. Egalitatea de tratament între agenți și protecția consumatorului impune ca toate aceste persoane sau instituții să se afle sub incidența prezentei directive.
- (10) Prezenta directivă conține o definiție a „intermediarului de asigurări legat” care ține cont de caracteristicile anumitor piețe din statele membre și al cărei scop este să stabilească condițiile de înregistrare aplicabile unor astfel de intermediari. Scopul acestei definiții nu este să împiedice statele membre să aibă concepte similare în ceea ce privește intermediarii de asigurări care, chiar dacă acționează pentru și în numele unei societăți de asigurare și sub întreaga răspundere a societății respective, au dreptul să colecteze prime sau sume destinate clienților în conformitate cu garanțiile financiare prevăzute în prezenta directivă.
- (11) Prezenta directivă ar trebui să se aplice persoanelor a căror activitate constă în prestarea de servicii de intermediere de asigurări în favoarea unor terți, în schimbul unei remunerații care poate să fie de natură pecuniară sau care poate să fie sub forma unui alt avantaj economic convenit și legat de prestația furnizată.
- (12) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice persoanelor cu o altă activitate profesională, cum ar fi experți fiscali sau contabili, care oferă consultanță privind acoperirea prin asigurare numai ocazional, în cadrul acestei alte activități profesionale, după cum ea nu ar trebui să se aplice nici în cazul simplei furnizări de informații generale cu privire la produsele de asigurare, cu condiția ca activitatea respectivă să nu vizeze sprijinirea clientului în vederea încheierii sau executării unui contract de asigurare sau reasigurare, gestionarea, cu titlu profesional, a solicitărilor de daune primite de o societate de asigurare sau reasigurare sau ajustarea de daune și evaluarea daunei de către un expert.
- (13) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice persoanelor care se ocupă cu intermedierea de asigurări doar ca o activitate auxiliară în anumite condiții stricte.
- (14) Intermediarii de asigurări și reasigurări ar trebui înregistrați la autoritatea competentă din statul membru unde își au domiciliul sau sediul central, cu condiția ca aceștia să îndeplinească o serie de cerințe profesionale stricte referitoare la competența, buna reputație, asigurarea de răspundere civilă profesională și capacitatea lor financiară.
- (15) O astfel de înregistrare ar trebui să permită intermediarilor de asigurări și reasigurări să își desfășoare activitatea în alte state membre, în conformitate cu principiile libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii, cu condiția respectării procedurii corespunzătoare de notificare între autoritățile competente.

- (16) Sunt necesare sancțiuni corespunzătoare împotriva persoanelor care desfășoară activitatea de intermediere de asigurări sau reasigurări fără a fi înregistrate, împotriva societăților de asigurare sau reasigurare care recurg la serviciile unor intermediari neînregistrați sau împotriva intermediarilor care nu respectă dispozițiile naționale adoptate în temeiul prezentei directive.
- (17) Colaborarea și schimbul de informații între autoritățile competente sunt esențiale pentru a proteja clienții și pentru a garanta soliditatea activităților de asigurare și reasigurare în piața unică.
- (18) Este esențial pentru client să știe dacă are de-a face cu un intermediar care îi dă consultanță în legătură cu produsele unei game largi de societăți de asigurare sau cu produsele oferite de un număr specific de societăți de asigurare.
- (19) Prezenta directivă ar trebui să specifice obligațiile pe care intermediarii de asigurări ar trebui să le aibă atunci când furnizează informații clienților. Un stat membru poate să mențină sau să adopte în acest domeniu dispoziții mai stricte care pot fi impuse intermediarilor de asigurări care desfășoară activități de intermediere pe teritoriul său, independent de domiciliul acestora, cu condiția ca aceste dispoziții mai stricte să respecte dreptul comunitar, inclusiv Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2000/31/CE din 8 iunie 2000 privind unele aspecte juridice ale serviciilor societății informatice, în special comerțul electronic, în piața internă (Directiva privind comerțul electronic)¹.
- (20) Dacă intermediarul declară că acordă consultanță în legătură cu produsele unei game largi de societăți de asigurare, acesta trebuie să facă o analiză imparțială și suficient de cuprinzătoare a produselor disponibile pe piață. În plus, toți intermediarii ar trebui să își motiveze sfaturile acordate.
- (21) Este mai puțin necesar să se solicite ca astfel de informații să fie date atunci când clientul este o societate care urmărește să asigure sau să reasigure riscurile industriale și comerciale.
- (22) Sunt necesare proceduri adecvate și eficiente de reclamație și atac în statele membre pentru soluționarea litigiilor între intermediarii de asigurări și clienți, prin utilizarea, dacă este cazul, a procedurilor existente.
- (23) Fără a aduce atingere dreptului clienților de a iniția o acțiune în instanță, statele membre ar trebui să încurajeze organismele publice sau private, înființate pentru soluționarea extrajudiciară a conflictelor, să colaboreze pentru soluționarea litigiilor transfrontaliere. O astfel de colaborare ar putea să urmărească, de exemplu, să permită clienților să contacteze organisme extrajudiciare create în statul membru unde își au domiciliul în legătură cu orice reclamație referitoare la intermediarii de asigurări stabiliți în alte state membre. Crearea rețelei FIN-NET furnizează o asistență sporită consumatorilor, atunci când aceștia utilizează servicii transfrontaliere. Dispozițiile referitoare la proceduri ar trebui să țină cont de Recomandarea Comisiei 98/257/CE din 30 martie 1998 privind principiile aplicabile organismelor responsabile cu soluționarea extrajudiciară a litigiilor în materie de consum².

¹ JO L 178, 17.07.2000, p.1.

² JO L 115, 17.04.1998, p.31.

(24) Directiva 77/92/CEE ar trebui, în consecință, abrogată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniu de aplicare

1. Prezenta directivă stabilește norme privind accesul la activitățile de intermediere de asigurări și reasigurări și exercitarea acestora de către persoane fizice și juridice stabilite sau care doresc să se stabilească într-un stat membru.
2. Prezenta directivă nu se aplică persoanelor care oferă servicii de intermediere pentru contracte de asigurare dacă următoarele condiții sunt îndeplinite în totalitate:
 - (a) contractul de asigurare impune numai cunoașterea acoperirii oferite de asigurare;
 - (b) contractul de asigurare nu este un contract de asigurare de viață;
 - (c) contractul de asigurare nu acoperă nici un risc de răspundere civilă;
 - (d) principala activitate profesională a persoanei nu este intermedierea de asigurări;
 - (e) asigurarea este complementară produsului sau serviciului oferit de orice prestator, dacă asigurarea respectivă oferă acoperire pentru:
 - (i) riscul de defectare, pierdere sau avariere a bunurilor furnizate de prestatorul respectiv, sau
 - (ii) avarierea sau pierderea bagajelor sau alte riscuri legate de o călătorie a cărei rezervare s-a făcut la prestatorul respectiv, chiar dacă asigurarea este o asigurare de viață sau o asigurare a riscului de răspundere civilă, cu condiția ca acoperirea să fie auxiliară asigurării principale pentru riscurile asociate călătoriei;
 - (f) valoarea primei anuale nu depășește 500 EUR, iar durata totală a contractului de asigurare, inclusiv toate reînnoirile, nu este mai mare de cinci ani.
3. Prezenta directivă nu se aplică serviciilor de intermediere de asigurări și reasigurări furnizate pentru riscuri și angajamente situate în afara Comunității.

Prezenta directivă nu afectează legislația unui stat membru referitoare la activitatea de intermediere de asigurări desfășurată de intermediari de asigurări și reasigurări stabiliți într-o țară terță și care lucrează pe teritoriul acesteia în baza principiului libertății de a presta servicii, cu condiția garantării unui tratament egal pentru toate persoanele care desfășoară sau care sunt autorizate să desfășoare activități de intermediere de asigurări pe piața respectivă.

Prezenta directivă nu reglementează activitățile de intermediere de asigurări desfășurate în țări sau activitățile societăților de asigurare sau reasigurare din cadrul Comunității, așa

cum sunt ele definite în prima Directivă a Consiliului 73/239/CEE din 24 iulie 1973 privind coordonarea dispozițiilor legale, de reglementare și administrative referitoare la accesul la activitatea de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață, și exercitarea acestei activități¹ și în prima Directivă a Consiliului 79/267/CEE din 5 martie 1979 privind coordonarea dispozițiilor legale, de reglementare și administrative referitoare la accesul la activitatea de asigurări directe de viață și exercitarea acesteia², realizate prin intermediul intermediarilor de asigurări în țări terțe.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

1. „societate de asigurare” înseamnă o societate care a primit o autorizație oficială în conformitate cu art. 6 din Directiva 73/239/CEE sau art. 6 din Directiva 79/267/CEE;
2. „societate de reasigurare” înseamnă o societate, alta decât o societate de asigurare sau o societate de asigurare dintr-o țară nemembră, a cărei principală activitate constă în acceptarea riscurilor cedate de o societate de asigurare, o societate de asigurare dintr-o țară nemembră sau de alte societăți de reasigurare;
3. „intermediere de asigurări” înseamnă orice activitate care constă din prezentarea sau propunerea unor contracte de asigurare sau din desfășurarea altor acțiuni pregătitoare în vederea finalizării unor astfel de contracte sau din încheierea unor astfel de contracte sau de contribuție la gestionarea sau derularea unor astfel de contracte, în special în cazul unei solicitări de daune.

Aceste activități nu sunt considerate intermediere de asigurări atunci când sunt realizate de o societate de asigurare sau de un angajat al unei societăți de asigurare care acționează sub răspunderea unei societăți de asigurare.

Nu se consideră a fi intermediere de asigurări furnizarea ocazională de informații în contextul unei alte activități profesionale, cu condiția ca scopul activității respective să nu fie acordarea de asistență unui client în vederea încheierii sau derulării unui contract de asigurare, gestionarea, cu titlu profesional, a solicitărilor de daune ale unei societăți de asigurare, precum și compensarea daunelor și evaluarea de către un expert a solicitărilor de daune;

4. „intermediere de reasigurări” înseamnă orice activitate care constă din prezentarea sau propunerea unor contracte de reasigurare sau din desfășurarea altor acțiuni pregătitoare în vederea finalizării unor astfel de contracte sau din încheierea unor asemenea contracte sau contribuția la gestionarea și derularea unor astfel de contracte, în special în caz de solicitare de daune.

Aceste activități nu sunt considerate intermediere de reasigurări atunci când sunt realizate de o societate de reasigurare sau de un angajat al unei societăți de reasigurare care acționează sub răspunderea unei societăți de reasigurare.

¹ JO L 228, 16.08.1973, p.3. Directivă modificată ultima dată de Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2002/13/CE (JO L 77, 20.03.2002, p. 17).

² JO L 63, 13.03.1979, p.1. Directivă modificată ultima dată de Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2002/12/CE (JO L 77, 20.03.2002, p. 11).

Nu se consideră intermediere de reasigurări furnizarea ocazională de informații în contextul unei alte activități profesionale, cu condiția ca scopul activității respective să nu fie acordarea de asistență unui client în vederea încheierii sau derulării unui contract de reasigurare, gestionarea, cu titlu profesional, a solicitărilor de daune ale unei societăți de reasigurare, precum și compensarea daunelor și evaluarea de către un expert a solicitărilor de daune;

5. „intermediar de asigurări” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce inițiază sau desfășoară, în schimbul unei remunerații, activități de intermediere de asigurări;
6. „intermediar de reasigurări” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce inițiază sau desfășoară, în schimbul unei remunerații, activități de intermediere de reasigurări;
7. „intermediar de asigurări legat” înseamnă orice persoană care desfășoară activități de intermediere de asigurări pentru una sau mai multe societăți de asigurare și în numele acesteia/acestora, dacă produsele de asigurare nu se află în concurență, dar care nu colectează prime sau sume destinate clienților; această persoană acționează sub răspunderea totală a acelor societăți de asigurare pentru produsele care le privesc pe fiecare în parte.

Orice persoană care desfășoară activități de intermediere de asigurări pe lângă activitatea sa profesională principală este de asemenea considerată un intermediar de asigurări legat care acționează sub răspunderea uneia sau mai multor societăți de asigurare pentru produsele care le privesc pe fiecare în parte, dacă asigurarea este complementară bunurilor sau serviciilor furnizate în cadrul acelei activități profesionale principale și dacă persoana nu colectează prime sau sume destinate clienților;

8. „riscuri mari” sunt riscurile definite în art. 5 lit.(d) din Directiva 73/239/CEE;
9. „stat membru de origine” înseamnă:
 - (a) dacă intermediarul este o persoană fizică, statul membru unde acesta își are domiciliul și unde își desfășoară activitatea;
 - (b) dacă intermediarul este o persoană juridică, statul membru unde se află sediul său social sau, dacă în conformitate cu dreptul său național nu are sediu social, statul membru unde se află sediul său central;
10. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru în care un intermediar de asigurări sau de reasigurări are o sucursală sau în care prestează servicii;
11. „autorități competente” înseamnă autoritățile pe care fiecare stat membru în parte le desemnează în conformitate cu art. 7;
12. „suport durabil” înseamnă orice instrument cu ajutorul căruia clientul își poate stoca informații care îi sunt adresate personal, astfel încât acestea să poată fi consultate ulterior pe durata unei perioade adaptate scopului acestor informații și care permite reproducerea fidelă a informațiilor stocate.

În special, noțiunea de suport durabil include dischetele, CD-ROM-urile, DVD-urile și unitatea de hard-disk a calculatoarelor personale unde se salvează poșta electronică, dar

excluse siturile de Internet, cu excepția cazului în care astfel de situri îndeplinesc criteriile specificate la primul paragraf.

CAPITOLUL II

CERINȚE DE ÎNREGISTRARE

Articolul 3

Înregistrare

1. Intermediarii de asigurări și de reasigurări sunt înregistrați la autoritatea competentă, așa cum este aceasta definită în art. 7 alin. (2), din statul membru de origine.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre pot să prevadă posibilitatea ca societățile de asigurare și reasigurare, precum și alte organisme, să colaboreze cu autoritățile competente pentru înregistrarea intermediarilor de asigurări și de reasigurări și pentru aplicarea cerințelor din art. 4 acestor intermediari. În special, în cazul intermediarilor de asigurări legați, aceștia pot fi înregistrați de către o societate de asigurare sau de către o asociație de societăți de asigurare sub controlul unei autorități competente.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerința prevăzută în primul și al doilea paragraf tuturor persoanelor fizice care lucrează într-o societate și care desfășoară activități de intermediere de asigurări sau reasigurări.

În ceea ce privește persoanele juridice, statele membre înregistrează aceste persoane și specifică de asemenea în registru numele persoanelor fizice din conducere care răspund de activitatea de intermediere.

2. Statele membre pot să instituie mai multe registre pentru intermediarii de asigurări și reasigurări, cu condiția să dețină criteriile potrivit cărora se face înregistrarea intermediarilor.

Statele membre veghează la crearea unui punct unic de informare, care să permită un acces ușor și rapid la informațiile provenind de la aceste diverse registre care sunt create electronic și care sunt actualizate în permanență. Punctul de informare oferă de asemenea elementele de identificare ale autorităților competente din fiecare stat membru, prevăzute în alin.(1) primul paragraf. Registrul indică în plus țara sau țările în care intermediarul își desfășoară activitatea în conformitate cu reglementările privind libertatea de stabilire sau libertatea de a presta servicii.

3. Statele membre veghează ca înregistrarea intermediarilor de asigurări – inclusiv a intermediarilor legați – și a intermediarilor de reasigurări să se facă sub rezerva îndeplinirii cerințelor profesionale prevăzute în art. 4.

Statele membre veghează de asemenea ca intermediarii de asigurări – inclusiv intermediarii legați – și intermediarii de reasigurări care încetează să mai îndeplinească aceste cerințe să fie radiați din registru. Validitatea înregistrării este revizuită periodic de autoritatea competentă. Dacă este necesar, statul membru de origine informează statul membru gazdă, prin toate mijloacele corespunzătoare, în legătură cu o astfel de radieră.

4. Autoritățile competente pot să elibereze intermediarilor de asigurări și reasigurări un document care să permită oricărei părți interesate să verifice, prin consultarea registrului (registrelor) prevăzut(e) în alin. (2), dacă aceștia sunt înregistrați legal.

Documentul trebuie să conțină cel puțin informațiile specificate în art. 12 alin. (1) lit. (a) și (b) și, în cazul unei persoane juridice, numele persoanei (persoanelor) fizice prevăzute în al patrulea paragraf din alin. (1) din prezentul articol.

Statul membru cere ca documentul să fie returnat autorității competente care l-a eliberat în momentul în care intermediarul de asigurări sau de reasigurări respectiv încetează să mai fie înregistrat.

5. Intermediarii de asigurări și reasigurări înregistrați sunt autorizați să inițieze și să desfășoare activitatea de intermediere de asigurări și reasigurări în cadrul Comunității în baza libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii.

6. Statele membre veghează ca societățile de asigurare să recurgă numai la serviciile de intermediere de asigurări și reasigurări prestate de intermediarii de asigurări și reasigurări înregistrați și de persoanele prevăzute în art. 1 alin.(2).

Articolul 4

Cerințe profesionale

1. Intermediarii de asigurări și reasigurări trebuie să aibă cunoștințele și aptitudinile corespunzătoare, așa cum sunt acestea stabilite de statul membru de origine al intermediarului.

Statele membre de origine pot să adapteze condițiile cerute în materie de cunoștințe și aptitudini în funcție de activitatea de intermediere de asigurări sau de reasigurări și de produsele distribuite, în special dacă activitatea profesională principală a intermediarului este alta decât intermedierea de asigurări. În astfel de situații, intermediarul respectiv poate să desfășoare o activitate de intermediere de asigurări numai dacă un intermediar de asigurări care îndeplinește condițiile din acest articol sau o societate de asigurare își asumă întreaga responsabilitate pentru acțiunile sale.

Statele membre pot să prevadă că, pentru cazurile menționate în al doilea paragraf din art. 3 alin. (1), societatea de asigurări verifică dacă cunoștințele și aptitudinile intermediarilor sunt în conformitate cu obligațiile prevăzute în primul paragraf din acest alineat și, dacă este necesar, oferă acestor intermediari formarea necesară, care să corespundă cerințelor legate de produsele pe care aceștia le vând.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerința prevăzută la primul paragraf din prezentul alineat tuturor persoanelor fizice care lucrează într-o societate și care desfășoară activități de intermediere de asigurări sau reasigurări. Statele membre veghează ca o proporție rezonabilă din persoanele aflate în structura de conducere a unor astfel de societăți, care răspund de intermediere în materie de produse de asigurare, precum și toate celelalte persoane direct implicate în intermedierea de asigurări și reasigurări, să demonstreze cunoștințele și aptitudinile necesare pentru îndeplinirea îndatoririlor lor.

2. Intermediarii de asigurări și reasigurări trebuie să se bucure de o bună reputație. Ca un minim necesar, aceștia trebuie să nu aibă cazier judiciar sau un alt document echivalent

național pentru infracțiuni penale grave care au adus atingere proprietății sau pentru alte infracțiuni în domeniul financiar și nu trebuie să fi fost declarați anterior în faliment, cu excepția cazului în care au fost reabilitați în conformitate cu dispozițiile de drept intern.

Statele membre pot să permită, în conformitate cu dispozițiile celui de-al doilea paragraf din art. 3 alin.(1), ca societățile de asigurare să verifice bunul renume al intermediarilor de asigurări.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerința prevăzută în primul paragraf din prezentul alineat tuturor persoanelor fizice care lucrează într-o societate și care desfășoară activitatea de intermediere de asigurări și reasigurări. Statele membre veghează ca structurile de conducere ale unor astfel de societăți și orice membru al personalului direct implicat în intermedierea de asigurări și reasigurări să îndeplinească această cerință.

3. Intermediarii de asigurări și reasigurări vor deține o asigurare de indemnizație profesională care să acopere întreg teritoriul Comunității sau altă garanție comparabilă pentru răspunderea care decurge din neglijența profesională, în valoare de cel puțin 1 000 000 EUR pentru fiecare solicitare de daune și în valoare globală de 1 500 000 EUR pe an pentru totalitatea solicitărilor de daune, cu excepția cazului în care o astfel de asigurare sau garanție comparabilă le este pusă la dispoziție de o societate de asigurare sau reasigurare sau de altă întreprindere în numele căreia intermediarul de asigurări sau de reasigurări acționează sau este împuternicit să acționeze sau dacă societatea respectivă și-a asumat întreaga răspundere pentru acțiunile intermediarului.

4. Statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru a proteja clienții în cazul incapacității intermediarului de asigurări de a transfera prima societății de asigurare sau de a transfera suma aferentă despăgubirii sau de a returna prima asiguratului.

Astfel de măsuri îmbracă una sau mai multe din următoarele forme:

- (a) dispoziții legale sau contractuale în conformitate cu care banii pe care clientul i-a plătit intermediarului sunt considerați a fi fost transferați societății, în vreme ce banii pe care societatea de asigurări i-a plătit intermediarului nu sunt considerați a fi fost transferați clientului decât în momentul primirii lor efective de către acesta din urmă;
- (b) cerința ca intermediarii de asigurări să aibă o capacitate financiară care în permanență să fie la nivelul de 4% din suma primelor anuale încasate, cu condiția ca această sumă să fie de minimum 15 000 EUR;
- (c) cerința ca banii clienților să fie transferați prin conturi client strict separate și ca aceste conturi să nu fie utilizate pentru a face plăți către alți creditori în caz de faliment;
- (d) cerința constituirii unui fond de garanție.

5. Exercițarea activităților de intermediere de asigurări și reasigurări impune ca cerințele profesionale prevăzute în prezentul articol să fie îndeplinite în permanență.

6. Statele membre pot să adopte cerințe mai stricte decât cele prevăzute în prezentul articol sau să prevadă cerințe suplimentare pentru intermediarii de asigurări și reasigurări înregistrați pe teritoriul lor.

7. Sumele prevăzute în alin. (3) și (4) sunt revizuite periodic pentru a ține cont de evoluția indicelui european al prețurilor de consum publicat de Eurostat. Prima revizuire are loc la cinci ani după intrarea în vigoare a prezentei directive, iar revizuirile ulterioare au loc din cinci în cinci ani.

Sumele se ajustează automat, prin adăugarea la suma de bază în euro a procentajului de creștere a indicelui menționat în intervalul de timp cuprins între intrarea în vigoare a prezentei directive și data primei revizuirii sau între data ultimei revizuirii și data noii revizuirii, cu rotunjirea în sus a acestei sume.

Articolul 5

Menținerea drepturilor dobândite

Statele membre pot să prevadă ca persoanele care au exercitat activitatea de intermediere înainte de 1 septembrie 2000, care au fost înregistrate și care au avut nivelul de formare și experiența cerute în prezenta directivă să fie automat înscrise în registrul care urmează să fie creat, de îndată ce condițiile prevăzute în art. 4 alin. (3) și (4) sunt îndeplinite.

Articolul 6

Notificarea stabilirii și prestării serviciilor în alte state membre

1. Orice intermediar de asigurări sau reasigurări care intenționează să exercite pentru prima dată o activitate într-unul sau mai multe state membre, în baza libertății de a presta servicii sau a libertății de stabilire, informează autoritățile competente din statul membru de origine.

Într-un interval de o lună de la o astfel de notificare, autoritățile competente respective informează autoritățile competente din orice stat membru gazdă care doresc acest lucru în legătură cu intenția intermediarului de asigurări sau reasigurări și îl informează concomitent și pe intermediarul în cauză.

Intermediarul de asigurări sau reasigurări poate să își înceapă activitatea la o lună de la data la care a fost informat de autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la notificarea prevăzută în al doilea paragraf. Cu toate acestea, intermediarul poate să își înceapă activitatea imediat dacă statul membru gazdă nu dorește să fie informat în legătură cu acest lucru.

2. Statele membre comunică Comisiei dorința lor de a fi informate în conformitate cu alin.(1). La rândul său, Comisia notifică acest lucru tuturor statelor membre.

3. Autoritățile competente din statul membru gazdă pot să ia măsurile necesare pentru a asigura publicarea corespunzătoare a condițiilor în care activitățile respective trebuie exercitate pe teritoriul lor, în interesul general.

Articolul 7

Autorități competente

1. Statele membre desemnează autoritățile competente împuternicite să asigure punerea în aplicare a prezentei directive. Acestea informează Comisia în acest sens, indicând orice repartizare a respectivelor atribuții.

2. Autoritățile prevăzute în alin. (1) sunt fie autorități sau organisme publice recunoscute în dreptul intern sau autorități publice abilitate în mod expres în acest sens prin legislația națională. Aceste autorități nu sunt societăți de asigurare sau de reasigurare.

3. Autoritățile competente dețin toate puterile necesare pentru a-și îndeplini funcțiile. În cazul existenței mai multor autorități competente pe teritoriul său, statul membru respectiv veghează ca aceste autorități să colaboreze strâns, astfel încât să își îndeplinească eficient îndatoririle.

Articolul 8

Sanctiuni

1. Statele membre prevăd sancțiuni corespunzătoare pentru situația în care o persoană care desfășoară activitatea de intermediere de asigurări sau reasigurări nu este înregistrată într-un stat membru și nu este menționată în art. 1 alin. (2).

2. Statele membre prevăd sancțiunile corespunzătoare împotriva societăților de asigurare sau reasigurare care recurg la serviciile de intermediere de asigurări sau reasigurări oferite de persoane care nu sunt înregistrate într-un stat membru și care nu sunt menționate în art. 1 alin. (2).

3. Statele membre prevăd sancțiunile corespunzătoare în cazul în care un intermediar de asigurări sau reasigurări nu respectă dispozițiile naționale adoptate în temeiul prezentei directive.

4. Prezenta directivă nu afectează prerogativa statelor membre gazdă de a adopta măsurile corespunzătoare pentru a preveni sau sancționa neregulile comise pe teritoriile lor, acte ce contravin dispozițiilor legale sau de reglementare adoptate în interesul general. Aceasta include posibilitatea de a-i împiedica pe intermediarii de asigurări și reasigurări care au comis o astfel de infracțiune să mai desfășoare noi operațiuni pe teritoriile statelor respective.

5. Orice măsură adoptată, ce presupune sancțiuni sau restricții ale activităților desfășurate de un intermediar de asigurări sau reasigurări, trebuie să fie motivată corespunzător și comunicată intermediarului în cauză. Orice astfel de măsură poate fi atacată într-o instanță de drept din statul membru care a adoptat-o.

Articolul 9

Schimb de informații între statele membre

1. Autoritățile competente din diferitele state membre colaborează pentru a asigura aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din prezenta directivă.

2. Autoritățile competente realizează un schimb de informații cu privire la intermediarii de asigurări și de reasigurări, dacă aceștia au făcut obiectul unei sancțiuni prevăzute în art. 8 alin. (3) sau a unei măsuri prevăzute în art.8 alin. (4), astfel de informații putând să determine radierea intermediarilor respectivi din registru. Autoritățile competente pot, de asemenea, să facă schimb de orice informații relevante la cererea uneia dintre ele.

3. Toate persoanele care trebuie să primească sau să dezvăluie informații în legătură cu prezenta directivă sunt obligate să respecte secretul profesional, după cum prevede art.16 din Directiva Consiliului 92/49/CEE din 18 iunie 1992 privind coordonarea dispozițiilor legale, de reglementare și administrative referitoare la asigurările directe, altele decât asigurările de viață, și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind asigurarea generală)¹ și art. 15 din Directiva Consiliului 92/96/CEE din 10 noiembrie 1992 privind coordonarea dispozițiilor legale, de reglementare și administrative referitoare la asigurarea directă de viață și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (a treia directivă privind asigurarea de viață)².

Articolul 10

Reclamații

Statele membre veghează la elaborarea unor proceduri care să permită clienților și altor părți interesate, în special asociații ale consumatorilor, să depună reclamații împotriva intermediarilor de asigurări și reasigurări. În toate cazurile, astfel de reclamații trebuie să primească răspuns.

Articolul 11

Soluționarea extrajudiciară a litigiilor

1. Statele membre încurajează elaborarea unor proceduri corespunzătoare și eficiente de reclamații și atac pentru soluționarea extrajudiciară a litigiilor între intermediarii de asigurări și clienți, recurgând la organele existente, dacă este cazul.

2. Statele membre încurajează aceste organisme să colaboreze la soluționarea litigiilor transfrontaliere.

CAPITOLUL III

INFORMAȚII FURNIZATE DE INTERMEDIARI

Articolul 12

Informații furnizate de intermediarul de asigurări

1. Înainte de încheierea oricărui contract inițial de asigurare și, dacă este cazul, la modificarea sau reînnoirea acestuia, un intermediar de asigurări trebuie să furnizeze clientului cel puțin următoarele informații:

- (a) identitatea și adresa sa;
- (b) registrul în care a fost înscris și modalitățile prin care se poate verifica că este înscris;
- (c) orice participație, directă sau indirectă, reprezentând cel puțin 10% din drepturile de vot sau din capitalul pe care îl deține la o anumită societate de asigurare;

¹ JO L 228, 11.08.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2000/64/CE (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

² JO L 360, 09.12.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2000/64/CE.

- (d) orice participație, directă sau indirectă, reprezentând cel puțin 10% din drepturile de vot sau din capitalul intermediarului de asigurări, deținută de o anumită societate de asigurare sau de societatea mamă a unei anumite societăți de asigurare;
- (e) procedurile prevăzute în art. 10 care permit clienților sau altor părți interesate să depună reclamații împotriva intermediarilor de asigurări și de reasigurări și, dacă este cazul, procedurile extrajudiciare de reclamații și de atac prevăzute în art. 11.

În plus, un intermediar de asigurări indică clientului, în legătură cu contractul propus, următoarele:

- (i) dacă consultanța pe care o oferă se bazează pe obligația analizei imparțiale prevăzută în alin. (2), sau
- (ii) dacă are obligația contractuală să lucreze, în sectorul intermedierei de asigurări, exclusiv cu una sau mai multe societăți de asigurare. În acest caz, la cererea clientului, intermediarul comunică numele societăților de asigurare respective, sau
- (iii) dacă nu are nici o obligație contractuală de a lucra, în sectorul intermedierei de asigurări, exclusiv cu una sau mai multe societăți de asigurare și de a oferi consultanță pe baza obligației de analiză imparțială prevăzută în alin. (2). În acest caz, la solicitarea clientului, intermediarul comunică numele societăților de asigurare cu care poate să lucreze și cu care lucrează efectiv.

În cazurile în care informațiile sunt furnizate exclusiv la solicitarea clientului, acesta este informat despre dreptul său de a solicita astfel de informații.

2. În cazul în care intermediarul de asigurări informează clientul că atunci când îl consiliază se bazează pe o analiză imparțială, el este obligat să ofere consultanța după ce a analizat un număr suficient de mare de contracte de asigurare disponibile pe piață, pentru a-i putea recomanda, potrivit unor criterii profesionale, contractul de asigurare care ar răspunde cel mai bine nevoilor clientului.

3. Înainte de încheierea unui contract de asigurare, intermediarul de asigurări precizează, în special pe baza informațiilor oferite de client, cel puțin cerințele și nevoile clientului respectiv, precum și motivele care au stat la baza consilierii acordate clientului referitor la un anumit produs de asigurare. Aceste detalii sunt ajustate în funcție de complexitatea contractului de asigurare propus.

4. Informațiile prevăzute în alin. (1), (2) și (3) nu sunt obligatorii în cazul în care intermediarul de asigurări intermediază asigurarea unor riscuri mari sau în cazurile de intermediere de către intermediari de reasigurări.

5. Statele membre pot să mențină sau să adopte dispoziții mai stricte cu privire la cerințele de informații prevăzute în alin. (1), cu condiția ca aceste dispoziții să fie conforme dreptului comunitar.

Statele membre comunică Comisiei dispozițiile naționale prevăzute în primul paragraf.

Pentru a institui un nivel ridicat de transparență pe toate căile adecvate, Comisia veghează ca informațiile pe care le primește cu privire la dispozițiile naționale să fie de asemenea comunicate clienților și intermediarilor de asigurări.

Articolul 13

Condiții privind informarea

1. Toate informațiile care urmează să fie furnizate clienților în conformitate cu art. 12 se comunică:

- (a) pe hârtie sau pe orice alt suport durabil, disponibil și accesibil clientului;
- (b) cu claritate și precizie, într-un mod care să fie pe înțelesul clientului;
- (c) într-o limbă oficială a statului membru unde se asumă angajamentul sau în orice altă limbă agreată de părți.

2. Prin derogare de la alin. (1) lit. (a), informațiile prevăzute în art. 12 pot să fie furnizate oral atunci când clientul solicită acest lucru sau atunci când este necesară o acoperire imediată. În astfel de cazuri, informațiile sunt furnizate clientului în conformitate cu alin. (1) imediat după încheierea contractului de asigurări.

3. În cazul vânzării prin telefon, informațiile furnizate în prealabil clientului trebuie să fie în conformitate cu normele comunitare aplicabile comercializării la distanță a serviciilor financiare pentru consumatori. În plus, informațiile sunt furnizate clientului în conformitate cu alin. (1) imediat după încheierea contractului de asigurare.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 14

Dreptul la o cale de atac

Statele membre veghează ca deciziile luate cu privire la un intermediar de asigurări, un intermediar de reasigurări sau o societate de asigurare în conformitate cu dispozițiile legale, de reglementare și administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă să poată fi atacate în instanță.

Articolul 15

Abrogare

Directiva 77/92/CEE se abrogă de la data prevăzută în art. 16 alin. (1).

Articolul 16

Transpunere

1. Statele membre pun în aplicare dispozițiile legale, de reglementare și administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive până la 15 ianuarie 2005. Statele membre informează imediat Comisia cu privire la aceasta.

Aceste măsuri conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere în momentul publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Statele membre comunică Comisiei textul dispozițiilor legale, de reglementare și administrative pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă. În comunicarea respectivă, ele pun la dispoziție și un tabel de corespondență între dispozițiile naționale și prezenta directivă.

Articolul 17

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 18

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 9 decembrie 2002

Pentru Parlamentul European
Președintele
P. COX

Pentru Consiliu
Președintele
H. C. SCHMIDT